

opusdei.org

Prelatovo pismo (oktober 2012)

V oktobrskem pismu prelat Opus Dei premišljuje o trenutku ustanovitve Dela in o kanonizaciji svetega Jožefmarija.

22. Okt. 2012

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Ob pregledu dni v tem mesecu si bomo v spomin priklicali mnoge obletnice, tolike mejnike zgodovine Opus Dei, ki je, kakor je velikokrat

zapisal sveti Jožefmarija, **resnično zgodovina božjega usmiljenja**; sedaj smo na vrsti mi, da jo nadaljujemo.

Od tistega 2. oktobra leta 1928 je vse korake Dela vodila roka Previdnosti Boga našega Očeta, spodbujal jih je Sveti Duh in varoval plašč presvete Device Marije. Sedaj se vsi njegovi otroci z vsakodnevnim prizadevanjem, da bi spremenili svoje življenje v slavno pesem Sveti Trojici, čutimo spodbujene, da bi v edinosti s svetim Jožefmarijem zaklicali: *Grátias tibi, Deus, grátias tibi!* To hočemo izraziti z razumom, s srcem, z ustnicami in z deli, ves čas našega bivanja na zemlji. Prav gotovo pa obstajajo nekateri dnevi – kakor na primer jutrišnji –, ob katerih ta potreba postane še bolj nujna. Toda kakor je naš ustanovitelj dejal Gospodu na predvečer zlate obletnice svojega mašniškega posvečenja, **to ni obveznost tega**

trenutka, današnjega dne, ki se bo končal jutri. Ne. To je nenehna dolžnost, je izraz nadnaravnega življenja, je človeški in hkrati božji način, kako lahko odgovorimo na tvojo Ljubezen, ki je božja in človeška[1].

Preteklo je štiriinosemdeset let od tistega *mirábilis dies*, od tistega čudovitega dne. Sedaj lahko tisto, kar je naš Oče *videl* v tihoti sobe, kjer je bil po obhajanju svete maše zbran v molitvi, že opazujemo kot univerzalno resnico, kot veliko luč, ki vodi brezštevilne ljudi z vsega sveta in jih uči spreminjati vsako pošteno delo – vsakodnevna opravila – v potí, ki vodijo naravnost k svetosti; potí, ki jih ženskam in moškim ponuja sam Bog.

Grátias tibi, Deus, grátias tibi! Iz vsega srca se zahvaljujemo Bogu za njegovo neskončno dobroto, pa tudi za junaško zvestobo našega Očeta.

»Njegovo življenje in njegovo sporočilo,« je pred desetimi leti razglasil blaženi Janez Pavel II., »je neizmerno množico vernikov, predvsem laikov, ki delajo v najrazličnejših poklicih, naučilo spreminjati najbolj običajna opravila v molitev, v služenje bližnjemu in v pot svetosti. In zato,« dodaja ta véliki papež, »ga upravičeno lahko označimo za “svetnika običajnega življenja”.«[2]

S to slovesno razglasitvijo Kristusovega namestnika na zemlji je Cerkev dodala piko na i slovesu o svetosti, ki je našega preljubega Očeta obdajal že v tem življenju. Na to je že papež Pij XII. opozoril nekatere avstralske škofe, katerim je govoril o našem Očetu: »Pravi svetnik je, človek, ki je poslan od Boga za naš čas.«[3] Tudi Pavel VI. ga je imel za svetega duhovnika, kakor je s papeževim dovoljenjem navedel don Álvaro po avdienci pri njem leta

1976. Takrat je Pavel VI. dejal, da je naš ustanovitelj »eden izmed tistih ljudi, ki so v zgodovini Cerkve prejeli največ karizem in so na te božje darove odgovoril z največjo velikodušnostjo.«[4]

Takratni beneški kardinal je mesec dni pred tem, ko je bil povzdignjen na Petrov sedež z imenom Janez Pavel I., razlagal besede svetega Jožefmarija iz *Pogovorov* (*Conversaciones*) in zapisal: »“Najbolj običajne resničnosti” so delo, ki ga moramo opravljati vsak dan; “božji sijaj, ki ga odsevajo”, pa je sveto življenje, ki ga moramo živeti. Escrivá de Balaguer je skupaj z evangelijem nenehno govoril: Kristus nas ne prosi za malce dobrote, temveč za veliko dobrote. Toda noče, da bi to dosegali z izrednimi, temveč z običajnimi dejanji. Način uresničevanja slednjih pa je tisto, kar ne bi smelo biti običajno.«[5]

Povzel sem samo nekaj potez, ki orisujejo lik svetega Jožefmarija, svetnika, ki – kakor je potrdil tudi Pavel VI. – *ne pripada več zgolj izključno Delu*, temveč je last vesoljne Cerkve. S kolikšnim veseljem opazujemo, kako se pobožnost do našega Očeta razširja po vsem svetu, med ljudi vseh ras in najrazličnejših okoliščin! Zares se je malo po malo »v mnogih deželah izoblikoval resničen fenomen ljudske pobožnosti.«[6] Ne smemo pozabiti, da je na nas naloga, da s svojim vsakdanjim delovanjem opominjamo na to, kaj je Opus Dei in kako je treba poskušati vedno bolj služiti Cerkvi in dušam.

Vsa naša hvaležnost Bogu – s čustvi in z dejanji – postane intenzivnejša sedaj, ko se spominjamo desete obletnice kanonizacije. Velikokrat sem vas vzpodbujal, da v spominu in v srcu vzdržujete zelo žive dogodke s tistega 6. oktobra leta 2002 in da

vedno znova ponovno odkrivajte njihovo stalno aktualnost. Ta dan, ki je zapustil tolikšno sled v milijonih ljudi, brez pretiravanja, je še posebno primeren za poglobljeno premišljevanje o poklicanost k svetosti v običajnih življenjskih okoliščinah, ki smo jo prejeli vsi. Po posredovanju svetega Jožefmarija prosimo Gospoda za pomoč, da bi zvesto odgovorili na to poklicanost.

V pogovorih našega Očeta z *varuhoma* se je velikokrat pokazalo njegovo zaupanje v njegove hčere in sinove, tedanje in tiste iz prihodnjih časov. Hkrati je dodajal, da ne neha vztrajno prositi Gospoda, da bi med njimi obrodila sadove in postala stalnica v duši vsake ženske in vsakega moškega v Opus Dei naslednjatemeljna misel: da ne opravljamo nekakšnega dobrega dela, bolj ali manj velikega, temveč da nas je Bog vključil v božji načrt celovitega služenja Cerkvi, dušam in

človeštvu. Poudarjal je, kako nujno potrebno je, da v svoj pogled dan za dnem rahločutno vtremo Kristusa; kajti kolikor bolj zavzeto bomo ravnali tako, bolj se bomo približevali soljudem ter v vseh okoljih prebujali veliko in neprimerljivo veselje življenja iz vere. Naš ustanovitelj se je nekoliko dlje zadržal pri apostolskih željah, ki so gorele v njem v prvih letih in vedno, kajti ko je opazoval tolike kraje, kjer so ljudje brezbrizni do vere, je prosil Boga, da bi znali na najrazličnejše kraje od človeka do človeka prinašati božje prijateljstvo s človeštvom.

Kot podpora tej *temeljni misli* nam lahko služijo besede kardinala Ratzingerja na dan kanonizacije, v katerih je poudaril poslušnost svetega Jožefmarija božji volji. Takratni prefekt Kongregacije za nauk vere je izrazil nekaj prodornih razmišljanj o liku našega Očeta, za

opis katerega je uporabil vrstico iz Svetega pisma, ki nam pripoveduje, da se je Mojzes pogovarjal z Bogom *iz obličja v obličje, kakor govori človek s svojim prijateljem*[7]: »Čeprav nam tančica obzirnosti skriva tolike podrobnosti (...), se mi zdi, da za Jožefmarija Escrivája lahko odlično uporabimo ta izraz “kakor govori prijatelj s prijateljem”, ki odpira vrata svetá, da bi bil Bog lahko navzoč v njem, v njem deloval in preoblikoval vse.«[8]

6. oktober je tudi neka druga obletnica zgodovine Opus Dei, kajti v letu 1932 se je naš Oče med duhovnimi vajami začel obračati na nadangele Mihaela, Gabrijela in Rafaela ter na apostole Petra, Pavla in Janeza kot na zavetnike Dela, in Opus Dei jih ima od takrat naprej za zavetnike različnih smeri svojega apostolata. Razveselilo me je in me še vedno razveseljuje sovpadanje te obletnice z dnevom kanonizacije

našega Očeta; kakor bi nam Gospod hotel še enkrat pokazati, da moramo iti naprej po stezah, ki jih je s popolno zvestobo božji volji utrli naš ustanovitelj, ne da bi se v čemer koli oddaljili od poti, ki nam jo je načrtoval s svojimi nauki in s svojim svetim življenjem. Danes se lahko vprašamo, kako mi sledimo Kristusu v tem **delčku Cerkve**, ki je Opus Dei: ali se vsak dan trudimo iti po stopinjah svetega Jožefmarija? Ali se pogosto zatekamo k našim svetim zavetnikom in angelom varuhom? Ali se z vero obračamo k njihovemu posredovanju, medtem ko uresničujemo različne apostolske pobude?

Takoj naslednji dan, 7. oktobra, se začne še eno redno zasedanje škofovske sinode o novi evangelizaciji. Podpirajte njihovo delo z molitvijo in žrtvijo, z izročanjem dela, s posebno bližino

svetemu očetu in pastirjem v
občestvu z njim.

Malo prej, 4. oktobra, je papež
predvidel romanje v svetišče v
Loretu. Spremljajmo ga in po
posredovanju presvete Device
prosimo za sadove tega zborovanja
in leta vere, ki se začne 11. oktobra.
Pred nekaj dnevi sem vam poslal
dolgo pismo, v katerem sem vam
predlagal konkretne načine za
sodelovanje v letu vere, zato se pri tej
točki ne bom več zadržal. Vztrajam le
pri tem, da prehodimo te mesece zelo
blizu naše Matere Device Marije,
odeti z njenim plaščem. Ne
pozabimo, da je prav 11. oktobra
1943, takrat na praznik Marijinega
božjega materinstva, Delo dobilo
nihil obstat, prvo odobritev s strani
Svetega sedeža.

Pred koncem meseca septembra sem
šel v Zürich in od tam v Einsiedeln,
marijanski kraj, ki sta ga naš Oče in

predragi don Álvaro obiskala ob mnogih priložnostih. Tam je bil leta 1956 Generalni kongres, na katerem je bila sprejeta odločitev o preselitvi Svèta v Rim. Obrnili smo se na sveto Marijo, da bi vodila korake Dela.

Na začetku še enega leta zgodovine Opus Dei vam toplo priporočam, da obnovite vsakdanjo apostolsko gorečnost. Z optimizmom se podajmo na setev Kristusovega nauka okrog nas, med ljudi, s katerimi se bolj ali manj neposredno srečujemo, ter po vsem svetu, v želji, da bi povsod širili katoliško vero in duha Dela, z molitvijo ter posvečujočim in posvečevanim delom. Koliko ljudi nas čaka tam, kjer že stalno delamo, ter po mnogih drugih krajih!

Papežev poziv v apostolskem pismu *Porta fidei* se mora prenesti v poseben čas, ki naj oblikuje življenja vseh božjih otrok, s krepitvijo naše želje po svetosti in z apostolsko

širitvijo, katere uresničitev želi
Gospod. Predlagam vam, da
priporočite te namene posredovanju
blaženega Janeza Pavla II., čigar
liturgični spomin bomo obhajali 22.
oktobra.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. oktober 2012

[1] Sveti Jožefmarija, Zapiski z
osebne molitve, 27. 3. 1975.

[2] Blaženi Janez Pavel II., *Litteræ
decretáles* ob kanonizaciji blaženega
Jožefmarija Escrivája de Balaguerja,
6. 10. 2002.

[3] Pričevanje Msgr. Thomasa
Muldoona, pomožnega Sidneyskega
škofa, 21. 10. 1975 (prim. Flavio
Capucci, "Josemaría Escrivá, santo",
Ed. Rialp. Madrid 2009, str. 52).

[4] Pričevanje častitljivega božjega služabnika Álvara del Portilla, 5. 3. 1976 / 19. 6. 1978 (prim. *cit.* str. 53).

[5] Kardinal Albino Luciani, članek v "Il Gazzettino", Benetke, 25. 7. 1978 (prim. *cit.*, str. 48-49).

[6] Kongregacija za svetniške zadeve, Odločba o junaških krepostih, 9. 4. 1990 (prim. *cit.*, 83).

[7] 2 Mz 33, 11.

[8] Kardinal Joseph Ratzinger, "Dejar obrar a Dios", članek, objavljen v "L'Osservatore Romano", 6. 10. 2002 (prim. *cit.*, str. 154).

.....